

Planet Pulp

17. årgang | Nr. 183 | januar '21

([http://www.planetpulp](http://www.planetpulp.dk))

Søg...

13. januar 2020

Mogens Høegsberg (<http://www.planetpulp.dk/author/mogens/>)

Synes godt (

Star Wars: Episode IX – The Rise of Skywalker

Tekst |

Print denne side |

Send som email (mailto:?)

subject=Planet%20Pulp%20%3A%20Star%20Wars%3A%20Episode%20IX%20%E2%80%93%20wars-episode-ix-the-rise-of-skywalker%2F)

The Rise of Skywalker er ingen perfekt film, bestemt ikke, men for mig er den både følelsesmæssigt og som fortælling den mest tilfredsstillende film i sequel-trilogien – plotproblemer eller ej.

(http://www.planetpulp.dk/billeder/film/sw_ros/rise_of_skywalker_plakat_stor.jpg) Så kom den endelig – afslutningen på den såkaldte “Skywalker-saga”; de nu i alt ni film i den primære **Star Wars**-serie.

Et eller andet sted må man tage hatten af for J.J. Abrams for at træde ind i den hvepserede, som han må have været klar over, at den sidste film ville blive.

Laver man en **Star Wars**-film, er der bare ingen måde at vinde på. Det måtte George Lucas sande, da han lavede prequel-trilogien i 1999-2005, og det har både Abrams og Rian Johnson måttet sande

med sequel-trilogien, der nu har fundet sin afslutning.

Rian Johnsons **The Last Jedi** (<http://www.planetpulp.dk/?p=44594>) (2017) fik en overstrømmende modtagelse af kritikere og en meget blandet modtagelse af fansene (rangerede fra intenst had til overstrømmende kærlighed). **The Rise of Skywalker** er langt fra populær blandt

kritikerne, mens heller ikke fansene synes at være voldsomt begejstrede.

Normalt ville jeg her give kritiker- og bruger-ratingen fra **Rotten Tomatoes** som et eksempel, men det har vist sig, at der med stor sandsynlighed foregår noget meget skummelt på **Rotten Tomatoes**, hvor bruger-ratingen har været fastlåst på 86 % i hvert fald siden den 21. december.

Der synes at være tale om en situation, hvor rigtig mange af de mest positive anmeldelser er falske og genererede af en bot, mens de anmeldelser og ratings, der ligger fra bunden og op til midten, virker betydeligt mere legitime.

Uanset hvem, der trækker i trådene, er det forstemmende, at nogen synes, det skulle være okay, og det er nok desværre et symptom på nogle grundlæggende systemiske problemer i den måde, Hollywood i dag fungerer – eller ikke fungerer – på.

Følelsesmæssigt tilfredsstillende

Fra nu af vil jeg derfor alene tage udgangspunkt i min egen oplevelse med **The Rise of Skywalker**, som jeg på en måde kan sammenligne med den oplevelse, jeg havde med sidste sæson af TV-serien **Lost** (<http://www.planetpulp.dk/?p=40796>) (2004-10), som J.J. Abrams også var med til at skabe, om end han ikke fungerede som daglig showrunner.

Den sidste – ofte meget udskældte – sæson af **Lost** gav mig en følelsesmæssig tilfredsstillende afslutning på serien, også selvom den ikke tilfredsstillende på det plotmæssige niveau.

Det er meget det samme med **The Rise of Skywalker**, der som rendyrket filmoplevelse var klart bedre end Rian Johnsons **The Last Jedi**, men som også bar præg af talrige retcons af netop Johnsons film, plothuller på en galaktisk skala og overordnet set uheldige beslutninger, der kaster skygger helt tilbage til den oprindelige trilogi (1977-83).

Jeg skal advare om, at anmeldelsen herfra kommer til at indeholde spoilers, så hvis du ikke har set filmen endnu og ikke vil vide, hvad der sker, så stop med at læse nu.

Palpatine er tilbage

“The dead speak!” Sådan begynder filmens *opening crawl*. Den forklarer os videre, at en optagelse er blevet sendt ud i galaksen, indtalt af ingen ringere end den tidligere kejser Palpatine. Ham troede alle naturligvis var død, efter at Darth Vader kastede ham ned i Dødsstjernens reaktorskakt ved slutningen af **Return of the Jedi** (<http://www.planetpulp.dk/?p=14018>) (1983).

Men nej, Palpatine har på én eller anden måde overlevet, og nu er han ude efter hævn. Det huer bestemt ikke Kylo Ren, der efter begivenhederne i **The Last Jedi** er den ubestridte leder af The First Order, og han opsøger derfor Palpatine på den hemmelige Sith-planet Exegol for at slå ham ihjel.

Det lykkes imidlertid Palpatine at overtale Ren til, at de skal slå pjalterne sammen: Ren vil få råderet over en enorm flåde af Star Destroyers, hver med et planetdræbende våben a la Dødsstjernen, hvis han dræber Rey. Ved samme lejlighed fortæller Palpatine Reys sande identitet til Ren.

Rey har til gengæld påbegyndt sin egen søgen efter Palpatine, for hvis oprøret skal overleve, må Palpatine besejres.

I løbet af filmen må hun og Kylo Ren naturligvis på ny krydse klinger, og eventyret bringer også Rey og kompagni til nye planeter, hvor de både møder nye og gamle venner.

Af gamle venner er der ikke mange tilbage, men Billy Dee Williams dukker op som Lando Calrissian, og på planeten Kijimi møder de nye venner, bl.a. den lille droid-smed Babu Frik (stemme af Shirley Henderson) og Poes gamle flamme Zorii Bliss (Keri Russell).

Leia har sine sidste scener (takket være ubrugte optagelser fra de to foregående film), Luke dukker op som Force Ghost, ja selv Han Solo dukker op i en vision af stor betydning for Kylo Rens udvikling.

Rey, Poe og Finn kommer også til månen Kef Bir – én af Endors andre måner – hvor resterne af Dødsstjernen styrtede ned efter det afsluttende slag i **Return of the Jedi**. Vi får dertil flere nye Force Powers at se, nye Stormtroopers (“they fly now?”) og meget andet, både velkendt og hidtil uset.

Fan-pleasing nostalgia

På den måde blander J.J. Abrams og hans medforfatter Chris Terrio nyt og gammelt i en historie, der både omskriver grundlæggende dele af den oprindelige trilogi, retconner væsentlige dele af **The Last Jedi** og for enkelte vigtige sceners vedkommende føles som en remake af **Return of the Jedi**.

Med andre ord kan man med rette kritisere J.J. Abrams for at prøve at charmere sit publikum med *fan-pleasing* nostalgia.

Både Abrams og Terrio har i interviews benægtet, at **The Rise of Skywalker** skulle repræsentere en kursændring (“course correcting”) i forhold til **The Last Jedi**. Altså at de skulle have styret historien i en mere fan-venlig retning, efter de stedvist radikale valg, Rian Johnson foretog i sit manus til **The Last Jedi**.

Den benægtelse kan man naturligvis ikke tage seriøst. Selvfølgelig repræsenterer **The Rise of Skywalker** en kursændring i forhold til **The Last Jedi**, og ethvert forsøg på at påstå andet, virker decideret latterlig.

Men betyder alt det her så noget?

Ja og nej.

Uelegant

Jeg var ikke ubetinget vild med alle de valg, Rian Johnson foretog i **The Last Jedi**, og på et rent personligt plan, gør det mig ikke så meget, at Abrams og Terrio har valgt at retconne dem. Men på et overordnet narrativt niveau er det naturligvis noget rod. Det er uelegant, hvilket er noget, man kan sige om sequel-trilogien helt generelt.

Internt i filmen er der også flere mislyde, hvoraf nogle ifølge Abrams og Terrio opstod for at holde spilletiden nede. Det handler mere specifikt om den måde, Kelly Marie Trans rolle Rose på det nærmeste er skrevet ud af manus, efter at hun spillede en vigtig rolle i **The Last Jedi**.

Rose spillede også en stor rolle for Finn, men deres forhold droppes helt i **The Rise of Skywalker**, og helt generelt lades Finn som karakter noget i stikken af Abrams' og Terrios manuskript.

Der er også nogle fjollede "ikke-dødsfald" undervejs. Man tror, Chewbacca dør, da Rey mister kontrollen over sine Force-evner og sender Force-lightning mod et rumskib, Chewie er ombord på, hvilket fører til, at rumskibet eksploderer.

Man tror også, at C3PO's hukommelse bliver uigenkaldeligt slettet, hvilket giver anledning til en ganske rørende replik fra Anthony Daniels.

Men begge øjeblikke viser sig at være rent snyd: Få scener efter Chewbaccas død finder vi ud af, at han alligevel ikke var på det rumskib, Rey smadrede, og ved filmens slutning uploader R2D2 en backup af C3PO's hukommelse, så alt er ved det gamle.

Det er måske ikke filmhistoriens største synder, men det er unægtelig temmelig klodset.

Mere alvorligt

Mere alvorligt for den store historie, altså den samlede Skywalker-saga, er, at Palpatine pludselig genintroduceres som den store skurk, *the man behind the curtain*.

Ikke fordi Palpatine er en dårlig skurk – Ian McDiarmid som Palpatine er som altid en stor fornøjelse at se på – men fordi det går ind og piller ved slutningen på den oprindelige trilogi og ved ting, Lucas etablerede i prequel-trilogien (om man så kan lide den eller ej).

Anakin skulle jo være ham, der genoprettede Kraftens balance, og de fleste havde nok regnet med, at det skete, da Vader smed Palpatine ned i reaktorskakten i **Return of the Jedi** og derved både

reddede Lukes liv og vendte tilbage til Kraftens lyse side.

Det er ikke fordi det, at Palpatine overlevede, mindsker Vaders offer – han reddede jo Lukes liv – men hele historien om, at det var ham, der skulle skabe balance i Kraften kommer pludselig til at virke noget tynd.

Men betyder alt det her så noget?

Ja og nej.

Grundlæggende rørende

For ganske ligesom jeg oplevede det med sidste sæson af **Lost**, så har jeg fundet mig i stand til at se gennem fingre med filmens problemer, fordi den derudover er skruet så godt sammen, som den er, og fordi den er grundlæggende rørende.

At det indebærer en temmelig høj grad af manipulation fra Abrams' og Terrios side, kan jeg sagtens leve med – det er vel for fanden derfor, vi går i biografen. Hvis vi ikke bliver rørt på den ene eller den anden måde, er der noget galt, og når, vi bliver rørt, indebærer det altid en grad af manipulation.

Og det skorter ikke på rørende scener i **The Rise of Skywalker**. Vi ser det sidste til Leia, der i lighed med sin far og sin bror ofrer sig selv i det godes tjeneste – både for at redde Rey og for at skubbe sin søn tilbage mod Kraftens lyse side.

Rørende er det også at få et sidste glimt af Harrison Ford som Han Solo. Sublimt rørende er scenen, hvor Chewbacca finder ud af, at Leia er død.

Det samme kan siges om John Williams' fantastiske score, hvor Williams en sidste gang får lejlighed til både at komponere nye temaer til **Star Wars**-universet og bruge de etablerede temaer og motiver i en ny sammenhæng.

Men allermest rørende er filmens slutning, hvor Rey står og kigger på Tatooines dobbelte solnedgang – et smukt, smukt ekko af én af de stærkeste scener fra den oprindelige trilogi.

Underholder bravt

Og så må man heller ikke glemme, at filmen underholder bravt fra start til slut. Filmen går fra 0-100 indenfor de første sekunder, og sætter stort set aldrig farten ned. I modsætning til Johnsons **The Last Jedi**, der med sine 152 minutter var en halv time for lang (eller i hvert fald 20 minutter), så føles **The Rise of Skywalker** med sine 142 minutter en halv time for kort (eller i hvert fald 20 minutter).

En lidt længere spilletid havde både givet Abrams mulighed for at justere lidt på filmens hektiske pacing og givet plads til nogle af de scener, der angiveligt er optaget, men måtte ud af hensyn til spilletiden.

Underholdt og rørt

The Rise of Skywalker er ingen perfekt film, bestemt ikke, men for mig er den både følelsesmæssigt og som fortælling den mest tilfredsstillende film i sequel-trilogien – plotproblemer eller ej.

Når tiden kommer til for alvor at dissekere de tre **Star Wars**-trilogier, kan det godt være, jeg oplever en gennemgribende ændring af min holdning til sequel-trilogien, både som filmtrilogi betragtet og i forhold til de enkelte film.

Men lige nu lever jeg gladelig med de problemer, **The Rise of Skywalker** også indeholder. Fordi jeg var formidabelt underholdt og fordi jeg blev så rørt, som jeg gjorde.

Titel: Star Wars: Episode IX – The Rise of Skywalker

Instruktør: J.J. Abrams

Manuskript: Chris Terrio & J.J. Abrams

Cast: Carrie Fisher (Leia Organa), Mark Hamill (Luke Skywalker), Adam Driver (Kylø Ren), Daisy Ridley (Rey), John Boyega (Finn), Oscar Isaac (Poe Dameron), Anthony Daniels (C3PO), Richard E. Grant (General Pryde), Keri Russell (Zorii Bliss), Ian McDiarmid (Emperor Palpatine), Billy Dee Williams (Lando Calrissian)

Foto: Dan Mindel

Klip: Maryann Brandon, Stefan Grube

Musik: John Williams

Spilletid: 142 minutter

Aspect ratio: 2.39:1

Sprog: Engelsk

Produktionsland, år: USA, 2019

Anmeldt i nr. 171 | 13/01/2020 (http://www.planetpulp.dk/?page_id=48378)

Stikord: Star Wars (<http://www.planetpulp.dk/?p=5013>)

Mogens Høgsberg (http://www.planetpulp.dk/?page_id=890).

Redaktør. Medstifter af Planet Pulp. Født 1976. Oprindeligt fra Ringkøbing, fra 1996 til 2014 bosat i Århus, nu bosat i Silkeborg. Uddannet mag.art. og ph.d. i middelalderarkæologi. Ansat som arkæolog ved Moesgård Museum. Har siden barndommen været ivrig horrorfan;

indledningsvist primært litteratur, senere også film. Dertil rollespiller, brætspiller og tegneseriefan. Film og filmmusik er Mogens' to største passioner inden for [...] (http://www.planetpulp.dk/?page_id=890)

Skriv et svar

Din e-mailadresse vil ikke blive publiceret. Krævede felter er markeret med

Kommentar